

Đảng cộng sản Việt Nam thay đổi lãnh tụ theo phương thức "Vũ Như Cần"

Tôn Thất Thiện

Ước mơ cải tổ

Trong số những người muốn thấy Việt Nam sớm được hưởng một chế độ dân chủ tự do, có nhiều người, vì lý luận chính trị kiểu Tây phương, hay vì mơ ước quá mức nên rơi vào "wishful thinking", nghĩ rằng nếu có thay đổi trong hàng ngũ lãnh đạo Đảng cộng sản Việt Nam tất sẽ có một sự thay đổi về đường lối chính sách của đảng đó.

Quan điểm trên đây đã làm nẩy nở những chờ mong hay hy vọng về những người được đưa vào các chức vị tối cao của Đảng và Nhà nước: tướng Lê Khả Phiêu (tổng bí thư), Trần Đức Lương (chủ tịch nhà nước), Phan Văn Khải (thủ tướng).

Có người, như ông Hoàng Minh Chính, đã kỳ vọng lớn vào ông Lê Khả Phiêu, mà họ cho là "cởi mở", "biết lắng nghe", và có thể chấp nhận một sự đối thoại trực tiếp với đối lập trong và ngoài nước trong "một cuộc hội đàm ba thành phần" kiểu "hội nghị Diên Hồng".

Về ông Trần Đức Lương, có người am hiểu nhiều về nội bộ Đảng cộng sản Việt Nam, cho rằng ông này chỉ được đặt vào ghế chủ tịch vì trong tình trạng Đảng phân chia, ông ta là người có ít nguy hiểm nhất vì ông không có cá tính mạnh.

Về ông Phan Văn Khải, có người nói là nhiều người, nhất là trong giới ngoại quốc, đặt nhiều tin tưởng vào ông, mà họ coi là có "xu hướng cải tổ mạnh". Họ tin rằng với ông ta ở ghế thủ tướng, đường lối chính sách kinh tế Việt Nam chắc chắn sẽ có những sự thay đổi đáng kể.

Trong mấy tuần đầu sau ngày mấy ông trên đây nhậm chức, dư luận xôn xao chờ đợi họ "ra tay", công bố chính sách và lộ chân tướng.

Lãnh tụ cộng sản lộ chân tướng

Nay thì sự việc đã rõ ràng. Đường lối chính sách mà những người trên đây hy vọng là sẽ "mới", hay ít nhất là có đổi thay, một phần nào đó, hay về một vài khía cạnh nào đó đã được các ông lãnh đạo mới công bố:

- Tổng bí thư Lê Khả Phiêu, trong một cuộc phỏng vấn với báo Nhân Dân ngày 5-1-1998;

- Chủ tịch Trần Đức Lương, trong dịp tiếp xúc với công an ngày 9-3-1998;

- Thủ tướng Phan Văn Khải, trong cuộc họp báo ngày 24-3-1998.

Ông tổng bí thư Lê Khả Phiêu tuyên bố là ông "sẽ chỉ là một phần nhỏ trong tổng lực lượng của Trung ương Đảng và Bộ chính trị", và ông sẽ tiếp tục thi hành chương trình 11 điểm đã được Đại hội VIII thông qua (và ghi trong Cương lĩnh và Báo cáo chính trị của đại hội đó). Các đường hướng, chính sách, chiến lược được ấn định trong hai văn kiện này có giá trị đến năm 2000, và có thể đến năm 2010. Nghĩa là, từ nay đến đó sẽ không có gì thay đổi hết, trừ phi có quyết định khác tại đại hội sắp đến (Đại hội IX, tháng 6 năm 2000). Vũ Như Cần vẫn sống dai và mạnh!

Chỉ là tù nhân của Đảng

Sự kiện trên đây không có gì phải làm cho ta ngạc nhiên, nếu ta nhớ rằng Đảng cộng sản Việt Nam là một đảng leninít bôn-sê-vích, hoàn toàn chấp nhận chủ thuyết Lênin, mà phương thức sinh hoạt nội bộ là dân chủ tập trung. Lãnh tụ Đảng cộng sản Việt Nam đã áp dụng phương thức này "một cách sáng tạo" bằng nhấn mạnh nguyên tắc "tập thể chỉ huy, cá nhân phụ trách". Cho nên, dù ông Lê Khả Phiêu, hay một ông Lê Khả Phiêu khác không có tính phiêu lưu, ngồi ở ghế tổng bí thư thì, như ông Nguyễn Hộ và Vũ Thư Hiên nhấn mạnh, cũng như tất cả các đảng viên cán bộ khác, ông ta chỉ là một tù nhân. Ông phải lấy việc bảo vệ Đảng là nhiệm vụ hàng đầu, nếu ông không muốn bị các đồng chí khác kéo bè loại ông ra vì tội "thiếu tinh thần", hay nguy hơn nữa vì tội "chống Đảng".

Qua những tiết lộ của Hoàng Minh Chính và Vũ Thư Hiên, ta thấy rõ rằng dù là đảng viên cao cấp mấy - ủy viên trung ương đảng, ủy viên chính trị bộ, tổng trưởng, sĩ quan cấp tướng - nếu bị gán cho cái tội "chống Đảng" là không những bị loại mà còn bị tù, hay bị thanh toán. Do đó, các đảng viên cộng sản luôn luôn phải chứng tỏ rằng họ đặt vấn đề "bảo vệ Đảng" lên hàng đầu của ưu tiên của mình.

Điều vừa nêu ra là đề tài của ông chủ tịch nhà nước Trần Đức Lương đọc tại hội nghị của công an tại Sài Gòn ngày 9-3-1998. Dù có thiếu cá tính mấy, là một

đảng viên, ông Lương bắt buộc phải chứng minh sự trung kiên của mình. Cho nên, ông đã chỉ thị cho nhân viên công an phải tích cực trong nhiệm vụ bảo vệ Đảng, ngăn cản không cho "gió độc" - nghĩa là tư tưởng dân chủ, tự do kinh doanh" - thổi vào Việt Nam, ngăn chặn các hoạt động có tính cách "diễn biến hòa bình", duy trì "ổn định chính trị" - nghĩa là bảo vệ địa vị quyền hành của Đảng cộng sản Việt Nam và trấn áp đối lập - và tuyệt đối thực hành đường lối chính sách của Đảng - nghĩa là, như tướng Lê Khả Phiêu nhắc nhở: Cương lĩnh và Báo cáo chính trị của Đại hội VIII.

Về ông Phan Văn Khải, lãnh tụ "có xu hướng cải tổ mạnh nhất" của Đảng cộng sản Việt Nam, thì ông đã hạ bài cho dư luận thấy trong cuộc họp báo tại Hà Nội ngày 24-3-1998. Cuộc họp báo này đã làm tiêu tan hết hy vọng của những người Việt muốn dân chủ, và nhất là cho các giới ngoại quốc, trong đó có Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (IMF) và Ngân Hàng Thế Giới (WB), cùng các giới kinh doanh đang bị kẹt rất nhiều thứ trong công cuộc làm ăn ở Việt Nam mong thấy kinh tế Việt Nam được cởi trói. Ông Khải tuyên bố là chính quyền Việt Nam bác bỏ những "khuyến nghị" (của các cơ quan quốc tế), sẽ không làm gì gấp, tuyệt đối không chấp nhận chủ nghĩa tư bản và tiếp tục đi theo đường lối định hướng xã hội chủ nghĩa... Như một ký giả Mỹ nói: đây là một "biểu diễn" đúng y theo sách". Sách đây là sách của Đảng cộng sản Việt Nam, nghĩa là chủ thuyết leninít bôn-sê-vích. Có một điểm nữa, không làm cho những ai theo dõi hành vi Đảng cộng sản Việt Nam từ lâu ngạc nhiên, là ông Khải tuyên bố rằng giải pháp Việt Nam giống giải pháp của Trung Quốc. Sau hơn 60 năm, con đường xã hội chủ nghĩa của Bác và Đảng vẫn là con đường xã hội chủ nghĩa của Đảng cộng sản Trung Quốc, do Mao Trạch Đông, rồi đến Đặng Tiểu Bình, vạch ra. Đảng cộng sản Trung Quốc vẫn là kiểu mẫu của Đảng cộng sản Việt Nam!

Áp dụng mãi phương thức "Vũ Như Cần" ?

Ngoài ra, ông Khải khẳng định rằng Đảng sẽ tiếp tục duy trì sự độc quyền chính trị của Đảng - nghĩa là sẽ không có

Cái đuôi "xã hội chủ nghĩa"

Trần Thanh Hiệp

một sự cải tổ gì nhằm dân chủ hóa - và không có vấn đề tranh luận gắt gao trong Bộ chính trị về đường lối. Đây là bình luận gián tiếp của ông Khải, thật ra là của nhóm ông Lê Khả Phiêu, về những tin tức về vụ tướng Trần Độ và vài nhân vật khác công khai chỉ trích lãnh đạo Đảng nặng nề mà không hoặc chưa bị trấn áp.

Khẳng định của ông Khải cần được đối chiếu với những tiết lộ trong một tài liệu ký tên "TA" và được phổ biến rộng rãi. Theo ông "TA", một người thuộc phe chống đối nhóm Lê Khả Phiêu, tướng Lê Khả Phiêu đã làm một cuộc đảo chánh: sau khi Trung ương thứ 11 đã nhóm và bầu ban lãnh đạo mới, ông đã dùng phản ứng của quân đội để đe dọa ông Đỗ Mười và ép ông này tổ chức một cuộc họp chớp nhoáng khác, gọi là Hội nghị Trung ương 11B, để đưa ra một danh sách khác, đứng đầu là chính ông ta.

Và tướng cũng nên ghi rằng sau khi thất cử chủ tịch nhà nước, tướng Đoàn Khuê đã vào liên danh mới này của tướng Lê Khả Phiêu, với chức vụ phụ trách nội an, và trong hội nghị về an ninh họp ở Hà Nội ngày 2-3-1998, ông ta đã kêu gọi tăng cường kiểm soát chính trị.

Sau những sự kiện kể trên, chúng ta phải kết luận rằng Đảng cộng sản Việt Nam vẫn bất chấp, duy ý chí, ù lì và tiếp tục áp dụng phương thức "Vũ Như Cần": mọi việc vẫn y như cũ, và từ nay đến tháng 6 năm 2000, có lẽ lâu hơn nữa, sẽ không có thay đổi gì về đường lối chính sách ở Việt Nam cả, trừ phi có những thay đổi về cơ cấu của Đảng và của quốc gia Việt Nam. Mà ngay cả trong trường hợp này, chúng ta phải chờ đợi đến Đại hội IX (năm 2000), vì tất cả các đảng viên Đảng cộng sản Việt Nam hoàn toàn là tù nhân của Cương lĩnh và Báo cáo chính trị trong thời gian giữa hai đại hội Đảng.

Tuy nhiên, sự duy chí và ù lì của nhóm lãnh đạo Đảng cộng sản Việt Nam hiện tại cần phải được đặt trong bối cảnh của tình hình chung của ngày nay: về quốc tế, khủng hoảng kinh tế lớn làm rung động toàn thể Châu Á; về quốc nội, nông dân nổi dậy ở nhiều nơi từ Bắc chí Nam, và đối kháng công khai xuất hiện ngay trong lòng Đảng. Trong một tình hình như vậy, nhóm lãnh tụ Đảng cộng sản Việt Nam đương nhiệm có thể mãi mãi giữ thái độ bất chấp và tự do áp dụng phương thức "Vũ Như Cần" hay không?

Tôn Thất Thiện
Ottawa, 30-3-1998

Trong tiếng Việt người ta hay nói "đầu đi, đuôi lọt", giống như trong tiếng Pháp người ta cũng nói "qui peut le plus, peut le moins". Dĩ nhiên, tách riêng ra từng tiếng một mà đối dịch thì nghĩa không giống nhau nhưng gộp chung lại mà so sánh thì hai thành ngữ này có thể tạm coi như cùng mang một nội dung: điều khó khởi đầu mà làm được thì điều dễ theo sau đầu còn khó. Nói cho ngay, nội dung này không phải là loại tư duy cao siêu mà chỉ là sự đúc kết của cách suy nghĩ dựa vào kinh nghiệm sống thực tế và đã được chứng nghiệm bằng thực tế.

Trong biểu văn của một số ít người cộng sản Việt Nam (những người còn đang bằng mọi giá cố bám giữ lấy chính quyền) người ta thấy có một hiện tượng kỳ cục: đầu không đi được mà đuôi lại muốn lọt!

Đầu ở đây là "chủ nghĩa xã hội" còn đuôi là "xã hội chủ nghĩa".

Khi người mở đường quá xúc động!

Điều sắp được nói tới dưới đây không phải là một khám phá mới lạ gì. Người ta đã thấy trước từ lâu rằng ngày tàn của chủ nghĩa cộng sản đã đến. Chỉ có những người cộng sản Việt Nam, đúng hơn, những nhà lãnh đạo cộng sản Việt Nam, là không thấy được hoặc không muốn thấy điều đó. Phải đợi cho mãi tận đến giữa thập niên 80, mấy ông mới chịu công khai "mea culpa, lỗi tại tôi mọi đảng!".

Tại sao vậy? Tại vì "đầu" đã không "đi" được! Đã chọn lầm con đường cộng sản rồi mà lại cứ đi theo con đường đó hoài là đi vào cửa tử.

Nhớ lại những năm 20, Nguyễn Tất Thành, người đi đầu mở đường đã chọn lầm đường. Sử sách của Đảng ghi rành rành ra đó: "Bác" quá xúc động khi gặp được chủ nghĩa Mác-Lênin, như người đi đường đói mà được cơm ăn, khát được nước uống (bác tự thú nhận như vậy). Cái lối ví von rất bình dân của "Bác" thật là dễ hiểu nhưng cũng lại chính vì vậy mà về sau "Bác" đã hại biết bao nhiêu người! Hại cả một nước. Đã đành rằng đói thì phải ăn, khát thì phải uống nhưng ăn bậy bạ, uống bừa bãi - không ít người trong đám người tù cải tạo mà các học trò

"Bác" xuống tay đọa dày, bất chấp rắn, rết, cóc, nhái, giun, sâu, nước trong, nước đục, nước lạnh, nước độc xài tuốt luốt nên đã rủ nhau sang bên kia thế giới. Hay còn sống sót cũng thân tàn ma dại - thì tất phải chết thôi!

Cái chủ nghĩa Mác-Lênin mà "Bác" khám phá được rồi truyền dạy cho môn đệ tìm đường cứu nước chính là cái "chủ nghĩa xã hội" đó. Trong bước quá độ đi lên chủ nghĩa cộng sản, để tự tôn xưng, nó khoác mi danh "chủ nghĩa khoa học". Bây giờ biết thân phận là phản khoa học nên đã co lại thành "chủ nghĩa xã hội" trống trơn. Chẳng những vậy, vì chính họ cũng không thấy rõ được mặt mũi nó đích thực ra sao nên mới chịu chịu bỏ mộng "tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc" và kéo dài vô hạn định cái bước quá độ xa vời hun hút như đường đi không bao giờ tới. Đường đi mà Liên Xô, tổ quốc của xã hội chủ nghĩa, quê hương của Cách mạng tháng Mười, Tòa thánh của phe xã hội chủ nghĩa đã dứt khoát lìa bỏ để chạy tháo thân.

Phải chi cụ Hồ đừng quá vội xúc động, các môn đệ của cụ không quá bén nhạy năm 1930 sáng tạo ra bước nhảy vọt không kinh qua chủ nghĩa tư bản, đi thẳng lên chủ nghĩa xã hội thì dân Việt Nam không đến nỗi nghèo mạt như hiện nay và ít ra cũng đã cất cánh được như Nam Dương, Thái Lan, Mã Lai nếu không thể sánh vai được với Hồng Kông, Tân Gia Ba, Đài Loan, Đại Hàn.

Đuôi lộn đầu để mong đi cho lọt

Những môn đệ đời thứ hai của cụ Hồ vẫn còn mang đi từ "sáng tạo" của ông cha nên tuồng tích cũ đã được soạn thành bài bản mới. Cái đuôi "xã hội chủ nghĩa" đã được lộn lên làm đầu "chủ nghĩa xã hội". Dưới đây chỉ xin bàn về một cách lộn sông - trò ảo thuật để đánh tráo - đang diễn ra trên sân khấu chính trị Việt Nam: Đó là "dân chủ xã hội chủ nghĩa". Vào một dịp khác sẽ xin bàn về "kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa".

Bàn dân thiên hạ ai không biết rằng chế độ chính trị hiện tại ở Việt Nam là độc tài đảng phiệt toàn trị. Nhưng mấy ông chớp bu cộng sản, với sự hỗ trợ của các